

— Не зная, сестро, ние буболечките не ходимъ на училище.

— Тогава слушай да ти разкажа какво пише на гърба ми и другъ път за жива душа свѣщъ да не палишъ:

„Мила мамо, пристигнахме вчера въ Нью-Йоркъ. Седемъ дена патувахме презъ океана. По пътя ни настигнаха цѣли облаци лястовички и кацахъ по вжжата на мачтитѣ, да се починатъ крилетѣ имъ. Мамо, тука има подземна желѣзница и небостъргачи. На тая картичка ще видишъ небостъргача, въ който живѣемъ съ леля. Ние сме на 53-тия етажъ. Леля има едно момиченце американче, което приказва български. Много е миличко, съ руса косичка. Да знаешъ, мамо, колко се зарадва, като му подарихъ носорогчето въ кибритената кутийка. По цѣли дни играе съ него. А носорогчето расте, пълзи по саксиитѣ и, щомъ се обади радиото, то се спира на масата и почва да слуша. Цѣлувамъ те, майчице, и ти казвамъ „гут-бай“! Твоя синъ Бобчо“.

— Чу ли, бабо буболечке, твоето носорогче е живо и здраво!

— Чухъ, сестричке, чухъ, — продума буболечката и сълзи рухнаха отъ очитѣ ѝ.

— Защо плачешъ?

— Отъ радостъ, сестрице.

Изведнажъ буболечката се обърна и бърже запълзѣ къмъ градинската врата.

— Кжде отивашъ? — попита картичката.

— Отивамъ да се кача на телеграфния стълбъ. Ще чакамъ да кацне нѣкоя закъснѣла лястовичка, която заминава за Америка.

— Какво ще проводишъ на синчето си?

— Много здраве, — отвърна старата буболечка и забърза нагоре по едно камъче.

А. Каралийчевъ

